

Silkeborg har været faldbudt 1300 Harer, og det er jo til en vis Grad talende, men det kan dog paa ingen Maade gjøre Fordring paa at være en statistisk Oplysning af Betydning, og jeg tror, at man i saa Henseende ikke kan henholde sig til Andet end til den Opfattelse, som ærede Medlemmer, hver i sin Kreds, ere komne til med Hensyn til Tilstanden af Vildtbestanden for Diebliffet i Landet, og jeg har da den Tro, at de fleste Medlemmer have faaet det Indtryk, at den er i stærk Tilbagegang, og at der derfor er Anledning til i Diebliffet at træffe Foranstaltninger for at værgø Vildtet. Hvor vidt man skal gaa i en Omkring af Loven af 1871, er for en vis Del en Skjønssag; det er meget muligt, at der er Anledning til endog at gaa noget videre, end Lovforslaget foreslaar; men vi have troet i alt Fald i Forlaget at burde indskrænke os til de Hovedformer af Vildt, som her ere nævnde, nemlig Harer og Agerhøns, idet de danne den væsentligste Del af Vildtet med Hensyn til Antallet. Kunne vi værgø disse to Arter af Vildt; vil der jo være vundet ikke saa lidt. Om man skulde ville udvide Forlaget til ogsaa at gjælde Fredning af Raabukke, skulde jeg for mit Bedkommende ikke have Noget derimod. Jeg erkjender Nødvigheden af de Grunde, som det ærede Medlem for Lysted Amts 2den Valgkreds (Sagd) gav for, at det er overmaade vanskelig at frede Raanen, naar Raabukken ikke er fredet, og som bekendt indeholder Sagtloven af 1871 en Bestemmelse om, at Raabukken kun fredes fra 1ste Juli til 12te September, medens Raanen har den sædvanlige Fredningstid fra 1ste Februar til 12te September. Skulde der derfor her være en overveiende Stemning for ogsaa at lade Raabukkene frede fra den 1ste Februar eller, hvad der vilde være naturligere, at lade den samme Fredningstid indtræde for den som for Raanen, skulde jeg for mit Bedkommende Intet have imod et saadant Forslag. De Omkringinger i Fredningsbestemmelserne, som Lovforslaget indeholder, maa atter være Gjenstand for et vist Skjøn. Naar vi have troet at burde forandre den almindelige Begyndelsesfrist for Sagttiden, nemlig den 12te September, for Harernes Bedkommende, er det ikke sket uden en Del Betænkelse; thi det er i sin Tid i 1871 blevet gjort stærkt gjældende, at det havde sin Betydning, at Fredningsbestemmelserne vare saa vidt muligt ensartede for al Sagt. Det er nemlig ganske vist, at der er en stor Fristelse for Jægeren, der nu en Gang er kommen ud med sin Bøsse, til, naar han træffer paa Vildt, der paa den Tid ikke maa skydes, saa at overtræde denne Bestemmelse. Ikke desto mindre have vi troet at burde foreslaa, at Sagttiden for Harer først skulde begynde den 1ste Oktober, fordi det er vor Opfattelse, at det er disse 14 Dage eller 3 Uger af September Maaned, der er de mest ødelæggende for Harer, forsaavidt det er Sagten,

der ødelægger dem. Det er nemlig paa den Tid, da Kornet er af Markerne, at de fleste have størst Tilbøielighed til at fæste sig over Sagtens Glæder, og dertil kommer, at det, forsaavidt Sagten maa betragtes som en Erhvervsgræn, ogsaa har sine Ulemper at skyde Harer i den Tid, da der endnu er saa megen Varme i Luften, at de neppe ville kunne holde sig til Afsetning. Jeg har hørt Klager af den Art, som vistnok ere begrundede. Det er Grunden, hvorfor vi foreslaa Sagttiden for Harers Bedkommende udsat fra 12te September til 1ste Oktober, og ligeledes have vi medtaget Januar Maaned til Fredning, idet særlig Sagtkyndige have ment, at denne Maaned har en særdeles Betydning for den nye Generation af Harer, der skal komme til næste Foraar eller Sommer. Med Hensyn til Agerhøns er Fredningstiden jo bleven betydelig udvidet, saa at Sagttiden for dem kun skal være i 6 Uger. Der har været Stemning for ganske at frede om Sagten paa Agerhøns, idet det vistnok i en særlig Grad maa anses for rigtigt, hvad det ærede Medlem for Lysted (Sagd) sagde, at denne Fugl er udsat for snart at lide Urfuglens Skjebne her i Landet, i hvilken Henseende man jo navnlig paa Verne skal have gjort stærke Erfaringer. Smidlertid har man ikke troet at burde gaa saa vidt, idet man har følt sig overbevist om, at man, forsaavidt man kunde indskrænke Sagttiden til 6 Uger, dog vilde opnaa noget ret Væsentligt i Retning af at beskytte disse Fugle. Angaaende Urfuglen skal jeg ikke nævne Andet end, hvad Alle ere enige om, at skal man overhovedet bevare en Mulighed for at beholde denne Fugl her i Landet, maa den i kortere eller længere Tid fuldstændig fredes; det er imidlertid muligt, at det alligevel ikke vil kunne lykkes at bevare den. Jeg kan altsaa ikke Andet end anbefale at blive staaende ved Lovforslagets Bestemmelse med Hensyn til Fredningstiden. — Det ærede Medlem for Skjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad) gjorde en Del formelle Indvendinger mod Forslaget. Jeg skal ligeoverfor ham kun bemærke, at Forslaget kun udgiver sig for at være Forandring „i“ disse to Paragrafer i Sagtloven; den udgiver sig ikke for en Forandring „af“ disse Paragrafer; thi disse Paragrafer ophæves ikke fuldstændig ved Lovforslaget; men det er Forandringer i disse Paragrafer, hvorved jeg tror, det ikke let vil kunne misforstaaes, at der kun tilfugtes Forandringer i de Bestemmelser, der komme i Strid med, hvad dette Lovforslag indeholder. Deraf følger, at de øvrige Bestemmelser i § 11 ville være uforandrede, og at ligeledes Bødebestemmelserne i § 12 selvfølgelig ogsaa ville være uforandrede. Hvad Bødebestemmelserne i § 12, 2det Punktum angaar, ville de altsaa fremdeles være anvendelige ogsaa ligeoverfor Overtrædelser af dette Lovforslag. Dersom man ønskede en større Lydeliggjørelse af denne Lov-